

Predikan: Apostladagen SÄND MIG 12/7-20

Dagens text ur det Gamla Testamentet handlar om Jeremia. Då han fick höra att Gud ville göra honom till profet, alltså en som förmedlar Guds ord till sitt folk, blev han förskräckt. När man föreställer sig profeter tänker man kanske på gamla gubbar med långa skägg, så avbildas de ofta i konstverk. Men faktum är att Jeremia bara var femton år då han fick Guds kallelse, en pojkspoling som antagligen hade tänkt sig något helt annat om sin framtid. VAD! Ska *jag* bli en "profet för folket"? Inte konstigt att han stretade emot. "Herre, min Gud, jag duger inte till att tala – jag är för ung!", sade han.

Ja, så kan det kännas när man blir ombedd att göra något som man inte tror sig kunna klara, något som dessutom rubbar ens bekvämlighet och skapar besvär. Det vet jag av egen erfarenhet. Det går tyvärr inte, säger man, jag är för gammal eller för okunnig eller för skröplig. Jag har för lite erfarenhet, det är fel tidpunkt, eller vad det nu är som man tar till för att slippa. Snälla, fråga inte mig, fråga någon annan. Så är det att vara människa.

Det finns gott om exempel i bibeln på folk som försöker komma undan när Gud ger sig till känna. Mose, till exempel, han ansåg sig inte ha talets gåva, eller Jona, som flydde sin kos när Gud kallade honom. I Jeremias fall var det åldern som var fel. Jag är för ung, sade han. Men Gud gick inte på det. "Säg inte att du är för ung, Jeremia, utan gå dit jag sänder dig och säg det jag befäller dig".

Ungefär sex hundra år senare gjorde Jesus sina lärjungar till apostlar, bokstavligen "budbärare", och gav dem uppdraget att gå ut bland folk och berätta om honom och vad han hade sagt. Jag skulle tro att det även hos dem fanns motstånd och osäkerhet. Duger jag? Orkar jag? Vill jag? Men apostlarna lydde honom och gick långa vägar till fots (på apostlahästar, alltså!) för att göra Jesus budskap om tro, hopp och kärlek känt i världen.

Och det ska vi också göra. Det är vårt uppdrag att gå i apostlarnas fotspår och gör tro, hopp och kärlek synligt i våra egna liv, inte så mycket genom vad vi säger utan genom hur vi beter oss gentemot varandra i vårt dagliga liv. Vi är också budbärare, var och en av oss på sitt eget sätt. Gud kallar oss till detta.

Ojdå, det låter lite väl stort, tänker man kanske. Gud kallar nog inte mig till något särskilt. Vad skulle det då vara? Om du tänker så ska du ta det lite lugnt, tycker jag. Vänta ett tag, lyssna och känn efter. Jag tror nämligen att var och en av oss har en kallelse i bemärkelsen en uppgift som passar just mig i den livssituation där jag befinner mig idag,

Själv är jag bland de många som tillhör en riskgrupp och som har varit i karantän under våren. I början deppade jag ihop. Jag vill ha mina vanliga dagar tillbaka. Jag vill inte vara inne, jag vill ut bland folk. Det tog tid för mig att inse att här fanns en chans. En chans att istället för att gå ut att "gå in" och bekanta mig lite mer med mitt inre liv. Vad rör sig inombords? Finns det tankar som vilar i väntan på att tänkas? Känslor som pockar på att släppas fram? Har Gud någonting att säga mig som jag ännu inte hört? Man måste inte vara i karantän för att ställa sådana frågor, men man brukar inte ta sig tid.

Det sägs ibland att vi behöver "time out", tid att dra oss undan, gå i vår egen takt, få lite perspektiv på livet genom att befrias ett tag från yttre krav. Och det stämmer, tror jag. Men jag undrar om inte ett ännu större behov är att ta "time in", tid att stanna upp, stilla sig och lyssna efter det som ljuder inombords. Tid att vara lyhörd för Guds röst, den som inte alltid tränger genom bruset. Vad är viktigt för mig: egentligen? Vad måste jag ha och vad kan jag lika väl vara utan: egentligen?

När man rör sig från periferin mot centrum av sig själv är det inte ovanligt att man anar något som håller på att ta form – en tanke, en känsla, en ide – något som bidrar sin tid att mogna fram. Man märker kanske frågor som söker sina svar: Finns det något som jag vill förändra i mitt liv? Kan det finnas en uppgift som väntar på mig att ta itu med, en väg som jag ska pröva, ett beslut som jag ska ta, som jag inte hittills har sett eller tagit på allvar? Kan det vara så att Gud kallar mig till något?

Kall är ett gammalt ord som från början betydde ungefär uppmaning med en underton av att bli tagen i anspråk, att komma till användning. Gud ser längre än vi själva ser. Han ser oss inte bara som vi är idag utan hur vi skulle kunna bli. Han vet att det finns mer att hämta hos oss.

Det är inte frågan om att göra något stort och märkvärdigt. Det handlar om att öppna sitt hjärta, se sig omkring i sitt liv och upptäcka tillfällena att göra som apostlar: visa något av Hans kärlek. Gud ger oss inte uppdrag som är för stora för oss. Han ber inte mer av oss än vi kan klara. Och han lämnar oss inte i sticket. "Var inte rädd, jag är med dig!" sade han till Jeremia. Gud är också med oss. Alltid.

Jag minns en gång då jag drabbades av svårmod. Livet kändes mörkt och trist och jag såg ingen utväg. I denna veva fick jag följande ord av en vän: "När man är i en mörk trång plats kan det verka som om man blivit begravd – i själva verket har man planterats". Jag minns att jag fick energi av dessa ord. Nytt liv föds ur mörkret. Finns det något som håller på att växa fram hos dig? Att stanna upp, stilla sig och lyssna inåt kan bära god frukt. Ha bara inte ha för bråttom.

Vi har olika förmågor och olika uppgifter men i grunden är vår kallelse densamma. Vi är ämnade att lära oss älska varandra, att värna om skapelsen och bejaka livet i alla dess uttryck och former. Att blomstra som människor och spegla Guds kärlek till varandras glädje och Guds ära. Det är meningen.

Jag avslutar med att läsa ord som handlar om detta. De skrevs av Moder Teresa av Calcutta. Hon kallade det sin "Hymn till livet".

Livet är en chans, ta vara på den
Livet är skönhet, beundra den
Livet är lycksalighet, njut den
Livet är en dröm, låt den bli verklighet
Livet är en utmaning, anta den
Livet är plikt, uppfyll den
Livet är en lek, lek den
Livet är dyrbart, ha omsorg om det
Livet är en rikedom, bevara den.
Livet är kärlek, ge dig hän åt den
Livet är en hemlighet, upptäck den
Livet är ett löfte, låt det gå i uppfyllelse
Livet är sorg, övervinn den
Livet är en sång, sjung den!

1193 ord 6232 tmb

*Patricia Tudor-Sandahl
Vitemölla den 23 juni, 2020*